

dersgrændse. Jeg har ikke dristet mig til at stille noget Ændringsforslag i den Henseende til de forskjellige Behandlinger, som have fundet Sted, dels paa Grund af min Stilling her i Thinget og dels fordi der ikke enten i dette eller i det andet Thing er blevet taget videre Hensyn til den fremsatte Ænfte. Alligevel har jeg ikke opgivet Haabet om, at den fremsatte Ænfte kunde vinde Indgang, og i alt Fald tror jeg, at det ikke vilde være til Sagens Gavn, om man vilde vise den sidste Veilighed fra sig til at søge at komme til en Overenskomst med det andet Thing og med Ministeren, saavel om det nævnte Punktum som om Kirkebygningens Benyttelse, og da jeg for mit Vedkommende ikke har opgivet Haabet om, at en saadan Overenskomst kan naas, vil jeg tilraade det ærede Thing at vedtage det ærede Medlems Forslag om Sagens Henviisning til et Fællesudvalg.

Octavius Hansen: Jeg kan paa ingen Maade være enig med det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg), naar han udtalte den Formening, at det skulde staa i Regjeringens Magt rent administrativt at give Tilladelse til Oprettelse af Valgmenigheder. Jeg kan heller ikke være enig med det ærede Medlem i det Standpunkt, som han indtager, at naar Folkethinget ikke kan faae Al, hvad det forlanger, vil det Intet have. Vi maa huske paa, at selv om en saadan Stilling efter Forretningen kan være forsvaerlig lige overfor rent finansielle Love, er det dog noget for stærkt at overføre den samme Stilling til den Slags Love, som der her er Tale om. Vi maa fremdeles huske paa, hvorledes denne Sags Stilling har været fra den Tid af, da den blev indbragt i denne Samling. Det er Regjeringen og — lad mig tilføie — det andet Thing, der paa en Maade have rakt Haanden til os ved at samtykke i, at den Tidsgrændse, der er sat for Valgmenighedsloven, skal falde bort. Da saa Sagen kom her over, blev der tilføiet to meget bestemte Forordninger, og dem har Landstinget troet ikke at kunne gaa ind paa, men der var dog et meget betydeligt Mindretal derovre, som mente, at det i en enkelt og meget væsentlig Mening kunde lempe sig efter Stemmungen i dette Thing. Derhos er det jo ogsaa antydnet af den ærede sidste Taler, at der kunde tænkes forskjellige andre Maader, hvorpaa man kunde komme til en Overenskomst. Til Slutning vil jeg bemærke, at naar vi nu lade Sagen falde, er der ikke fjænest Udigt til, at den vil blive optagen i det andet Thing, og da vil der komme en Tid, da Valgmenigheder ikke kunne oprettes. Efter dette, tror jeg, at det med Rette kan siges, at Grunden er den, at Folkethinget ogsaa ved en Lov som denne har erklæret, at det ikke paa noget Punkt vil give efter for Landstinget og Regjeringen.

Minestad: Ja, jeg vil udtale mig væsentlig i samme Mening som den ærede sidste Taler. Af de Indvendinger, der ere fremkomne imod Nedsættelse af et Fællesudvalg, maa jeg sige, at jeg overmaade godt kan forstaa den, der fremkom fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg); den forekommer mig at være meget korrekt og meget logisk. Det ærede Medlem sagde nemlig som saa: „Hvad vi her have vedtaget i Dag, er det, vi ville have, og Mindre ville vi ikke nøies med; hvad skulle vi saa med Fællesudvalg.“ Deri har det ærede Medlem fuldstændig Ret; er det givet og ganske sikkert, at man ikke vil vige en Tøddel fra det, man har vedtaget her, vilde det ganske vist være forgæves at nedsætte Fællesudvalg, og hvis Thingets Flertal er af den samme Anskuelse saa er det fuldstændigt logisk og korrekt, at det ikke vil nedsætte Fællesudvalg. Derimod kan jeg mindre godt forstaa den Begrundelse, der er fremkommen fra det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfreds (S. A. Hansen). Han ansøgte nemlig, at efter hans Mening saa Banfeligheden ikke hos det andet Thing, men derimod hos Regjeringen. Det forekommer mig imidlertid, at det er netop det, man vil kunne komme til at prøve ved at nedsætte et Fællesudvalg og derefter faae en Afstemning frem i begge Thing. I alt Fald mener jeg, at naar man ikke er saa overbeviset, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfreds og hans Meningsfæller ere det, om, at Banfeligheden altid ligger hos Regjeringen og ikke hos det andet Thing, saa er det dog maaske det Rigtigste at lade det komme til en Prøve i denne Sag, for at vi kunne komme til at se, hvor Banfeligheden ligger og hvorvidt den lader sig overvinde, og om den ikke lige saa meget ligger hos det andet Thing som hos Ministeren. Jeg vil derfor tillade mig at stemme for Forslaget om Nedsættelsen af et Fællesudvalg.

S. A. Hansen: Jeg vilde ikke have taget Ordet igjen, idet jeg jo allerede før har nævnt, af hvilke Grunde jeg vilde stemme imod Forslaget; men da flere ærede Medlemmer have opholdt sig ved, hvad jeg har sagt, skal jeg dog endnu sige et Par Ord. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgfreds (Casje) var saa god at minde om, hvad jeg havde sagt ved Sagens 1ste Behandling, men jeg kunde ønske, at han havde været noget mere fuldstændig, naar han overhovedet vilde indlade sig paa at anføre, hvad jeg havde sagt. Da han imidlertid var høit ufuldstændig i sin Angivelse heraf, maa jeg tillade mig at supplere hans Bemærkninger. Jeg sagde ved 1ste Behandling, at, da Valgmenighedsloven første Gang blev vedtaget her, stemte jeg imod den, fordi den ikke havde de to Bestemmelser om Benyttelse af Kirkerne og Ordination af theologiske Kandidater til Præster for Menighederne. Naar jeg saaledes